Ce este întoarcerea la Dumnezeu? (2)

Ce nu este întoarcerea la Dumnezeu

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 14.11.2018, Actualizat: 14.11.2018

soundwords.de/ro/a11526.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Să devii religios?

Să cercetăm acum, după ce am dovedit necesitatea întoarcerii la Dumnezeu, ce este întoarcerea la Dumnezeu. Este realmente important pentru noi să fim învăţaţi în chip dumnezeiesc în privinţa aceasta. Numeroase rătăciri domină cu privire la această temă şi s-au spus şi s-au scris multe lucruri greşite în privinţa aceasta. Tocmai din cauza importanţei deosebit de mari a acestei teme a fost străduinţa permanentă a marelui duşman al sufletelor să încurce pe om în toate felurile posibile în rătăciri. Dacă nu-i reuşeşte să-l facă total indiferent şi fără griji cu privire la întoarcerea la Dumnezeu, atunci încearcă să-i orbească ochii şi să ascundă faţă de el caracterul adevărat al întoarcerii la Dumnezeu. Dacă de exemplu cineva într-un fel sau altul ajunge să aibă sentimentul deşertăciunii totale şi al neîndestulării plăcerilor lumeşti şi recunoaşte necesitatea stringentă a schimbării vieţii lui, atunci înşelătorul de moarte va încerca în mod obişnuit să-l convingă pe un astfel de om să devină religios, să se preocupe cu rânduielile, prescripţiile şi ceremoniile, să renunţe la baluri, teatru, concerte, beţii şi jocuri, pe scurt, la orice formă de goană după distracţii şi să se străduiască să ducă o viaţă evlavioasă, onorabilă, să respecte cu stricteţe prescripţiile religioase, să citească Biblia, să dea de pomană şi să facă donaţii de sprijinire a marilor instituţii religioase şi de caritate ale ţării.

Dar aceasta nu este adevărata întoarcere la Dumnezeu. Cineva poate face toate acestea, şi cu toate acestea să fie total neîntors la Dumnezeu. Un religios zelos, a cărui viaţă întreagă constă din veghere, post, rugăciuni, trai ascetic şi fapte bune, poate pe deplin să nu fie întors la Dumnezeu şi să fie tot aşa de departe de Împărăţia lui Dumnezeu ca şi omul de petreceri, uşuratic, nechibzuit, care trăieşte numai în chefuri. Fără îndoială aceste două caractere sunt total diferite unul de altul, diferenţa însă nu ar putea fi mai mare. Dar cu toate acestea amândoi nu sunt întorşi la Dumnezeu, amândoi stau în afara cercului binecuvântat al mântuiţilor lui Dumnezeu, amândoi se află încă în păcatele lor. Desigur unul se preocupă cu „fapte rele”, în timp ce celălalt se munceşte în „fapte moarte”; dar amândoi sunt fără Hristos, nu sunt mântuiţi, ci amândoi se află pe calea spre chinul veşnic, fără speranţă. Atât unul cât şi celălalt, dacă nu se întoarce cu adevărat,

îşi va avea partea în iazul care arde cu foc şi pucioasă.

Schimbarea religiei?

Întoarcerea la Dumnezeu nu este nici trecerea de la un sistem religios la alt sistem religios. Cineva se poate despărţi de iudaism, de păgânism, de islam sau de catolicism şi să treacă la protestantism şi cu toate acestea să fie pe deplin neîntors la Dumnezeu. Fără îndoială, privit din punct de vedere social şi moral, este mult mai bine să fi un protestant decât un mahomedan; dar amândoi stau de la natură pe acelaşi fundament, amândoi nu sunt întorşi la Dumnezeu. Despre amândoi se poate spune că ei, dacă nu se întorc la Dumnezeu, nu pot intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Întoarcerea la Dumnezeu nu este legătura cu un sistem religios, oricât de drept-credincios ar fi acesta. Cineva poate fi membru al celei mai respectabile părtăşii creştine a creştinătăţii, şi cu toate acestea să fie un om nemântuit, neîntors la Dumnezeu, aflat pe drumul spre pierzarea veşnică.

O mărturisire de credinţă?

Aceasta este valabil şi despre mărturisirile de credinţă teologice. Cineva poate cunoaşte pe de rost toate acele aşa-numite articole de credinţă, el se poate declara de partea învăţăturii lui Luther, Calvin, Wesley sau a unui alt om şi cu toate acestea să fie neîntors la Dumnezeu şi mort în păcate şi fărădelegi şi pe drumul spre locul unde din cauza întunericului veşnic, îngrozitor niciodată nu va pătrunde vrei rază de speranţă.

Ce foloase are un sistem religios sau o mărturisire de credinţă teologică pentru un om care nu posedă nici o urmă a vieţii dumnezeieşti? Sistemele şi crezurile nu pot nici să învieze, nici să salveze şi nici să dea viaţa veşnică. Poţi depune eforturi an după an în tot felul de lucrări creştine şi cu toate acestea să sfârşeşti acolo unde ai început – în monotonia lipsită de mângâiere a faptelor moarte. Ce valoare au toate acestea? Care este sfârşitul tuturor acestor eforturi fără odihnă şi fără pauză? Este moartea şi o veşnicie întunecată, îngrozitoare. Ce valoare au toate acestea?

Care este sfârşitul tuturor acestora? *Moartea!* Da, şi după aceea? Aceasta este întrebarea. Să dea Dumnezeu ca importanţa şi gravitatea acestei întrebări să fie mai mult înţeleasă corect, şi înainte de toate lucrurile. Însă cu regret este aşa, că creştinismul însuşi, în toată prezentarea lui, este primit numai ca sistem de credinţă religios.

Predicator al Evangheliei şi totuşi pierdut?

Este chiar posibil, ca un om să aibă cunoştinţă de planurile minunate ale harului lui Dumnezeu, de mântuirea prin credinţă, de îndreptăţirea fără fapte, ca el să mărturisească, că el crede în aceste lucruri şi se bucură de ele, da, că el apără prin cuvânt şi scriere învăţătura creştină şi este un predicator elocvent al Evangheliei. Toate acestea sunt posibile, şi cu toate acestea persoana să fie total neîntoarsă la Dumnezeu, moartă în păcate şi greşeli şi împietrită. Ea se poate înşela şi distruge singură cu familiarizarea ei cu principiile de bază cele mai de preţ ale adevărului curat, dar care niciodată nu a ajuns mai adânc de nivelul înţelegerii, niciodată nu a ajuns la conştiinţa lui, nu a atins niciodată inima lui şi nu a mântuit sufletul lui.

Acesta este cel mai înspăimântător caz dintre toate. Nimic nu poate fi mai îngrozitor, mai teribil decât starea unui om care simulează că el crede Evanghelia lui Dumnezeu, se bucură de ea, da, chiar o predică şi învaţă pe alţii adevărurile cele mai mari specifice creştinătăţii şi cu toate acestea este total neîntors la Dumnezeu, nu este răscumpărat şi se află pe drumul său spre o veşnicie de chinuri de nespus – chinuri care fără discuţii vor fi intensificate până la extrem prin amintirea că odinioară el a simulat că el crede şi chiar a predicat mesajele cele mai minunate, pe care urechea muritoare le-a auzit vreodată.

Iubite cititor, oricine ai fi, te rugăm insistent, să-ţi îndrepţi atenţia spre aceste lucruri. Nu te odihni nici măcar un ceas, până nu eşti sigur de întoarcerea ta la Dumnezeu reală şi neîndoielnică.

Tradus de la: Was ist Bekehrung? (2)

Titlul original: „Was ist Bekehrung?”
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1880, pag. 210-219
Completări după originalul „Conversion: What is it?”
din *Miscellaneous Writings*, Vol. 3

Traducere: Ion Simionescu